

tauputės
biblioteka

Netikėtas pasiūlymas

**LORI
FOSTER**

 svajonių knygos

Knygute.lt

Lori Foster

NETIKĒTAS PASIŪLYMAS

Romanas

Versta iš: Lori Foster, Scandalized!, Harlequin Books, 2000

© Lori Foster, 1997

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Rimantė Janušaitė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rimantė Janušaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Signė Šeiniūtė, viršelio dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2010

© © Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

Ji – pati tinkamiausia moteris jo kūdikiui išnešioti.

Tonis Ostinas toliau gręžė ją akimis – tyrinėjo veido bruožus, vertino kūno sudėjimą. Aišku, jau ne kartą yra apžiūrinėjęs ir anksčiau, bet dabar žvelgė į ją kur kas įdėmiau. Ji nebuvo graži, bet nieko tokio: grožis – ne esminis Tonio plane. Vis dėlto ši moteris *įspūdinga*, net stulbinanti – laikysena, pasitikėjimu savimi ir orumu.

Nors Tonis stengėsi susivaldyti, žvilgsnis vis nuklysdavo prie jos – ir galiausiai Olivija Anderson pagavo jį spoksant. Blanki, smalsi šypsenėlė jos lūpose užėmė Toniui kvapą, bet jis krestelėjo galvą ir tarė sau, kad tokia jo reakcija – tik jaudulys dėl plano, nieko daugiau.

Nieko kito ir negalėjo būti.

Olivija atrodė kaip visad elegantiška. Vilkėjo paprasta juoda suknele, avėjo juodus aukštakulnius, bet ne tai paskatino Tonį itin susidomėti. Jis apsisprendė, o ši moteris glaudžiai susijusi su priimtu sprendimu, net jei pati to dar nežino. Tonis pasitrynė rankas, jausdamas vis didėjantį jaudulį.

Jau trejus metus juodu pažįstami kaip verslo partneriai ir Tonis suprato, kad Olivija atvyko į vakarėlį tik norėdama tą partnerystę sustiprinti. Jų santykiai nebuvo asmeniniai. Tonis nė neketino ko nors keisti.

Vos prieš dvi dienas Olivija pateikė jam verslo plėtros pasiūlymą – ji norėjo atidaryti dar vieną naujoviško apatinio trikotažo parduotuvę kitame „Ostino karūnos“ viešbutyje. Kol kas Tonis nieko neatsakė, bet atsakys. Šįvakar. O tada pateiks savo klausimą.

Pirmą kartą po labai ilgo laiko jis nervinosi prieš išdėstydamas verslo pasiūlymą. Kaip tik tada ilgakojė Olivija ryžtingais, grakščiais žingsniais patraukė Tonio link, o jis tegalvojo apie tai, kokį gražų kūdikį juodu drauge galėtų sukurti.

Tonis pasitiko Oliviją šypsodamasis.

„Jis duos man, ko noriu.“

Olivija virpėjo iš susijaudinimo. Tonis visą vakarą ją stebėjo, kone tyrinėjo. O tai galėjo reikšti tik viena. Būsimos pergalės nuojauta pakylėjo.

Jai artinantis Tonis žvelgė tiesiai į akis. Jo lūpos truputį persikreipė. Olivija žinojo, kad tokia atvirai geidulinga išraiška sujaudindavo

visas vienišas – ir netgi ne visai vienišas – moteris. Bet pati susijaudins tik tuo atveju, jei Tonis praneš laukiamą žinią.

Verslas buvo visas Olivijos gyvenimas, ir ji draudė sau gaišti laiką kitiems dalykams ar netgi jų trokšti. Be abejonės, Tonis elgiasi taip pat. Bent jau būdamas su ja.

Olivija puikiai žinojo Tonio reputaciją tarp moterų – jos pačios tą reputaciją ir kūrė. Tvirtino, kad Tonis – nuostabus meilužis; Olivija nė nebandė spėlioti, kiek moterų iš tiesų tai patyrė. Jai Tonis atrodė esąs labai apdairus, nes niekada nekalbėdavo apie savo santykius. Tiesą sakant, apskritai atrodė esąs abejingas kalboms.

Olivija taip pat stengėsi būti abejinga – Toniu domėjosi tik verslo sumetimais. Bet teko pripažinti, jog kartkartėmis mintys visgi nuklysdavo...

Ji sustojo vos už kelių colių nuo jo. Apsiavusi aukštakulniais siekė kokias penkias pėdas ir vienuolika colių¹, tad žvelgė kone tiesiai Toniui į akis. Juodu liko stovėti prie balkono du-

¹ 5 pėdos 11 colių – 177,5 cm (čia ir toliau – vert. pastabos)

ry, kur niekas negalėjo nugirsti jų pokalbio, aplinkui tvyrojo rami, intymi atmosfera. Olivija nusipurtė įkyrių minčių ir sveikindamasi kilstelėjo stiklinę sodos vandens:

- Toni.

- Sveika, Olivija. - Jo balsas buvo žemesnis nei paprastai, žvilgsnis įdėmesnis. - Ar tau smagu?

Tonis atrodė įsitempęs ir lyg kažko laukė - buvo be įprastos ramybės kaukės, po kuria slėpdavosi bendraudamas su Olivija. Ji apsimestinau susidomėjusi nužvelgė ką tik suremontuotas patalpas. Šįvakar buvo švenčiama didžiulio Tonio viešbučio, įsikūrusio miesto centre ir skaičiuojančio dešimtmečius, renovacijos pabaiga. Nauji prabangūs baldai ir madingas interjeras leis varžytis su kitais viešbučiais, kuriuose apie kainas nė nekalbama.

- Viskas labai gražu, Toni. Kodėl neturėtų būti smagu?

Tingi jo šypsena tapo platesnė, žvilgsnis - skvarbesnis.

- Nemanau, kad esi vakarėlių mėgėja. Atrodai susirūpinusi. - Tonis kiek pakreipė galvą. - Nekantrauji grįžti prie verslo reikalų?

Kartu su paskutiniu sodos vandens gurkšniu

Olivija nurijo ir perdėm skubų atsakymą. Nulydėjo akimis praeinančią porelę, o tada pratarė:

- Svarsčiau, ar jau būsi nusprendęs. Aišku, vakarėlis nėra tinkamiausia vieta tai aptarinėti, bet... - Pažvelgė į Tonį ir sugavo jį atidžiai ją stebintį. Vėl. - Gal teiktumeisi mane apšviesti?

Tonis nusijuokė ir nuleido klausimą negirdomis. Buvo tikras verslo žaidimų profesionalas, bet Olivija - taip pat.

- Gal norėtum dar ko nors išgerti?

- Ne, ačiū, - atsakė ji.

- Jau ir taip per daug?

- Sodos vandens? Manau, susidorosiu. O tu...

- Olivija apšivijo platų jo riešą pirštais, prisitraukė Tonio taurelę ir pauostė. Neužuodusi alkoholio kvapo susiraukė.

- Ir aš negeriu. Pernelyg daug kolegų tą daro, manau, kad kas nors turi likti blaivus ir viską prižiūrėti.

Olivija nenorėjo parodyti nuostabos, bet susivokė klausianti:

- Niekada sau to neleidi?

- Kartkartėmis išgeriu taurelę vyno per vakarienę. Labai retai.

- Aš blaivininkė.

- Priežastys asmeninės?

Olivija sudvejojo. Keista, kaip galima metų metus pažinoti žmogų, bet niekad nepasakyti ir nepadaryti to, kas peržengtų verslo santykių ribas, o paskui staiga pradėti kalbėtis labai intymiomis, asmeninėmis temomis. Bet Olivija buvo nieko prieš. Juk kuo geriau pažįsti verslo partnerius, tuo lengviau su jais dirbti. Jos didžiausias noras buvo kuo ilgiau dirbti su Toniu Ostinu. Tad linktelėjo:

- Labai asmeninės. Nekenčiu svaigiųjų gėrimų.

- Gal kada nors papasakosi kodėl?

- Gal.

Tonis kurį laiką tylėjo. Atrodė, kad tyrinėja jos kabančius perlinius auskarus, paskui staiga paklausė:

- Ar turi išsikėlusį penkmečio tikslą, Olivija? Ar gal kokį ilgalaikį tikslą, kurio sieki savo darbu?

Olivija vėl pajuto sukirbant jaudulį, bet jį nuslopino. Tonis domisi ja, - anksčiau to nebūdavę, - vadinasi, patvirtino jos verslo planą. Tonis Ostinas - tobulas verslininkas. Iš jo išmoks visko, ko jai prireiks.

Sklido kalbos, kad Tonis per trejus metus

nuo tėvo mirties dvigubai išplėtė „Ostino karūnos“ viešbučių tinklą. Jo vadovaujami viešbučiai iš vidutinių tapo madingi ir išskirtiniai. Visi aukštesnio lygio verslo suvažiavimai troško ypatingojo „Karūnos“ aptarnavimo.

Tonio Ostino darbuotojai jį mylėjo ir džiaugėsi jo vadovavimu. Kadangi verslo pasaulyje buvo pionierius, valdantis greičiausiai besiplečiantį viešbučių tinklą, Tonis periodiškai figūruodavo verslo žurnaluose. „Ostino karūnos“ viešbučiai buvo išsibarstę po visą šalį ir tikriausiai netrukus jų atsiras visame pasaulyje.

Olivijos stebimas Tonis atsirėmė į sieną, platus pečiai išryškėjo netgi po elegantišku tamsiu kostiumu. „Jis gerai sudėtas“, – pati sau pripažino Olivija. Vos įžengęs į ketvirtą dešimtį ir turi daugiau energijos bei ryžto nei visi kiti jos pažįstami. Šią akimirką rudi Tonio plaukai, tamsesni bei tankesni nei pačios Olivijos ir labiau garbanoti, buvo užkritę ant kaktos, o žaliuos akys įdėmiai tyrinėjo jos veido bruožus.

Olivija nusišypsojo.

– Aišku, kad turiu planą. Labai rimtą planą. Jei nori, galiu tau jį pateikti.

Ji labai nustebo, kai Tonis pasigavo vieną iš minioje besisukiojančių padavėjų.

- Mudu su panele Anderson būsime vidinia-me kabinete. Prašom atnešti užkandžių bei gėrimų - tik nealkoholinių - ir pasirūpinti, kad mūsų niekas netrukdytų, nebent būtinai pri-reiktų.

Padavėja linktelėjo, paėmė tuščias jų taures ir nuėjo. Olivijos nervų galūnėlės ėmė dilgčio-ti. „Jis duos man, ko noriu.“ Ji to nesitikėjo, nesitikėjo, kad Tonis šįvakar norės aptarti verslo reikalus, vis dėlto...

Tonis suėmė ją už parankės ir nuvinguriavo per minią. Keletas žmonių tai pastebėjo, bet Olivija nekreipė į juos dėmesio. Tonis tik link-telėdavo tiems, kurie pernelyg įsispoksodavo - buvo prie to įpratęs. Tai, kad jo nepažįstantys žmonės nuolat skleidžia gandus, tapo kasdie-nybe. Juk, šiaip ar taip, Tonis į aukštumas pra-simušęs vietinis vaikinai, o aplinkui visad atsi-randa landūnų, besitikinčių iškapstyti ką nors nešvaraus. Bet jie buvo Tonio gimtajame Vi-loubruke, Indianoje, o čia jį pažįstantieji į gan-dus nekreipė dėmesio.

Olivija mintyse repetavo kalbą, kartojosi, ką sakys, kaip įtikins Tonį, kad mąsto teisingai. Buvo panirusi į svarstymus, ar bendradarbiau-dama su juo galėtų greičiau pasiekti savąjį penkmečio tikslą, kai Tonis truktelėjo ją į

blausiai apšviestą kambarį, kvepiantį brangia oda ir pačiu Toniu. O tai – bent Olivijai – buvo gryno jaudulio kvapas. Šiame kambaryje gali įvykti lūžis, kurio ji taip laukė. Visa, ką turėjo, visa, ką kada nors turės – tai verslas. Jam atidavė visas jėgas ir gavo mainais tai, ko tikėjosi. Stebėti besiplečiantį verslą jai buvo beveiktas pat, kaip gyventi gyvenimą, kokio išties troško. Beveik.

Tonis uždarė duris ir atsirėmė į jas. Keista, bet iki šio vakaro nebuvo pastebėjęs, kokia miela gali būti Olivija Anderson, kai yra susijaudinusi, kai šypsosi... Savaiame suprantama, jis ištyrinėjo ir įvertino kiekvieną bruožą atskirai. Bet niekada anksčiau nesudėjo jų visų draugėn, nepažvelgė kaip į visumą ir nesuprato, kokia iš tiesų gundanti šios moters išvaizda.

Šįvakar švelnius tamsiai rudus plaukus ji buvo susisukusi į elegantišką kuodą, bet Tonis žinojo, kad jos plaukai kone tiesūs ir siekia pečius. Ji visad atrodė elegantiška. Buvo stilingesnė ir madingesnė už bet kurią kitą Tonio pažįstamą moterį. Ir nesvarbu, kad jos akys tamsiai rudos, o ne žalios kaip jo. Jam patiko jos akys. Jose aiškiai atsispindėjo jausmai, stiprus charakteris ir aistra. Aistra darbui.

Tonis pasitraukė nuo durų ir spragtelėjęs įjungė vienintelį šviestuvą, kuris paskleidė didžiuliamė kambaryje blausų spindesį. Elgėsi bailiai, bet pageidavo, kad apšvietimas liktų neryškus – pateikdamas Olivijai savo pasiūlymą norėjo prisidengti šešėliais. Jis staiga paklausė:

– Ar buvai kada ištekėjusi, Olivija?

Klausimas ją apstulbino, bet, laimei, neįžeidė. Olivija papurtė galvą.

– Ne. Ir artimiausioje ateityje tokios sąjungos sudaryti neplanuoju.

– Sąjungos? – Tonis susivokė besišypsantis. Olivija į viską žvelgė labai keistai, lyg tai būtų koks nors verslo sandoris.

Ji gūžtelėjo pečiais ir apsidairiusi klestelėjo ant vienos iš dviejų vienodų kėdžių, sustatytų greta masyvaus Tonio darbo stalo.

– Darbas yra mano gyvenimas. Pageidaučiau, kad taip ir liktų.

Tonis lėtai prisėdo ant kėdės priešais ją ir susimąstęs patrynė smakrą. Nors būtent tokio atsakymo ir tikėjosi, – net laukė, – vis tiek su nerimu. Neteisinga, kad tokiomis savybėmis pasižyminti, tokia protinga ir stipri moteris kaip Olivija visą gyvenimą nugyventų viena.

- Kiek tau metų?

Ji sumirksėjo, bet gana noriai atsakė:

- Dvidešimt šešeri. Tiesą sakant, mano penkmečio planas sudarytas tik praėjusiais metais. Sulaukusi trisdešimties tikiuosi būti sukūrusi rimtą verslą, turėti dar bent tris parduotuves.

Tonis numojo į tai ranka.

- Nepalieki vietos vyrui, vaikams ar kokiems kitiems asmeniniams tikslams.

Dabar jau Olivija susiraukė ir nepatikliai dėbelėjo. Tonis suprato turįs truputį atleisti vadelės, palikti jai daugiau erdvės. Bėda ta, kad jis nebuvo kantrus. Kai ko nors įsigeisdavo, norėdavo gauti tuojau pat.

Šiuo metu norėjo vaiko.

Tonis pamėgino suimti Olivijos ranką, bet ji staigiai ją atitraukė, o paskui susigėdo tokio elgesio.

- Nesuprantu, kam tie asmeniniai klausimai. Maniau, kad esi patenkintas mūsų verslo reikalais...

- Daugiau nei patenkintas. Tavo verslas labai pelningas, o dvi atidarytos parduotuvės jau atnešė mano viešbučiams naudos. Nemačiau kliūčių atidaryti daugiau parduotuvių....